

Sygn. akt VI GC 369/18 upr/3

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2018 r. w Tychach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa:

Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko:

E. F.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 369/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 lutego 2018 roku (data stempla pocztowego) powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego E. F. kwoty 2 953,02 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 16 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze klienta 1. (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała dostęp do usług świadczonych przez (...) Sp. z o.o. i zobowiązała się do uiszczania opłat. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z w/w umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty jednocześnie wskazując w treści wezwania, że w przypadku braku zapłaty wierzycielności zostanie przelana na Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty. Pozwana nie dokonała zapłaty wobec czego dnia 31 marca 2010 r. (...) Sp. z o.o. zawarła z Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty umowę przelewu wierzycielności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z zawartej umowy przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 marca 2010 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. (Cedent) a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. (Cesjonariusz) została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Zgodnie z § 1 i § 3 (...) Sp. z o.o. w W. przelała na rzecz Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycji Zamknięty we W. wierzytelności pieniężne wynikające z niezapłaconych należności głównych oraz odsetek za opóźnienie z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych, których kwota nominalna na dzień 25 marca 2010 r. stanowiła łącznie 19.351.427,92 zł w stosunku do dłużników wymienionych w załączniku do umowy. Zgodnie z § 9 umowy C. zobowiązał się do nie doliczania dodatkowych opłaty windykacyjnych obciążających dłużnika z wyjątkiem kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz ustawowych odsetek za zwłokę.

Dowód: umowa z dnia 31 marca 2010 r. (k. 10-11), wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 14 lutego 2018 r. (k. 9), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k. 12).

Dnia 26 stycznia 2018 r. zostało sporządzone pismo, w którym (...) S.A. we W. w imieniu powoda wyzywał pozwanego do zapłaty kwoty 2 947,37 zł.

Dowód: pismo z 26 stycznia 2018 r. (k. 13), pełnomocnictwo (k. 14).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, tylko w zakresie tego co w nich stwierdzono.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powodowy Fundusz oparł swoje roszczenie na podstawie zawartej w dniu 31 marca 2010 r. umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji wierzytelności (art. 509 § 1 § 2 k.c. oraz art. 510 § 1 k.c.), podnosząc, że dzięki zawarciu w/w umowy stał się wierzycielem pozwanej co do należności pieniężnych, wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. w W..

Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Wyżej przytoczona treść przepisu nie oznacza, że Sąd nie bada zasadności i podstaw roszczenia. Dlatego mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy Sąd uznał, iż jej twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości.

Strona powodowa, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: umowę przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2010 r., wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 14 lutego 2018 r., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji oraz wezwanie do zapłaty.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że załączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10, Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym. Co więcej, ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U.2013.777) do art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 r. dodano ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o

której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach Sąd może ustalić jedynie, że w dniu 31 marca 2010 r. zawarto umowę przelewu nieokreślonych wierzytelności w łącznej kwocie 19.351.427,92 zł, jak również, że w dniu 26 stycznia 2018 r. sporządzono wezwanie do zapłaty kwoty 2 947,37zł. Nie wiadomo jednak czy wskazana kwota odpowiada faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanego, jeśli takie zadłużenie pozwany rzeczywiście posiadał.

Należy wskazać, że strona powodowa w ogóle nie przedłożyła, co istotne, umowy stanowiącej podstawę roszczenia, a która została zawarta między pozwaną, a poprzednikiem prawnym strony ((...) Sp. z o.o. w W.).

Okoliczność ta nie pozwalała więc stwierdzić, że umowa taka została w ogóle przez pozwanego zawarta, a zatem również i to, że wierzytelność z niej wynikająca została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda. Fakt zawarcia umowy pierwotnej nie wynika bowiem z zawnioskowanych i przedłożonych w toku sprawy dowodów. Brak umowy pierwotnej, nawet przy przyjęciu jej istnienia, uniemożliwiał weryfikację zadłużenia i sposobu jego naliczenia.

Należy wskazać, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika.

Również z załączonej przez stronę powodową umowy cesji nie wynika jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w nich wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 31 marca 2010 r. określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne wynikające z niezapłaconych należność głównych wraz z odsetek za opóźnienie z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych w nominalnej kwocie na dzień 25 marca 2010 r. wynoszące łącznie 19.351.427,92 zł w stosunku do dłużników wymienionych w załączniku do umowy.

Dane pozwanego zostały wskazane jedynie w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji poprzez wskazanie w rubryce imię i nazwisko P.W. EUROPA E. F., który stanowił wydruk automatycznie wygenerowany oraz w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 14 lutego 2018 r.

W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszone są dane nawet nie pozwanego a błędnie zapisanej nazwy jego firmy (nazwa właściwa to „E. F. P.W. EUROPA”).

Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność (...) Sp. z o.o. w W. przysługująca względem pozwanego. Nie wykazano czy ów "wydruk" zawiera dane wymienione właśnie w załącznik do umowy przelewu wierzytelności, który to nie został przedłożony do akt niniejszej sprawy.

Podkreślić należy, że jest to pismo sporządzone jednostronnie przez stronę powodową, nie podpisane przez zbywcę wierzytelności, a więc stanowi jedynie dowód tego, że zostało sporządzone o treści w nim podanej. Zatem stwierdzić należy, iż z przedłożonej umowy przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. wobec pozwanego. Tym samym dokumenty te nie potwierdzają, aby powód nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia. Ponadto należy wskazać iż wątpliwość rodzą kwoty wskazane w przedłożonych wyciągach. W myśl § 9 umowy C. zobowiązał się do nie doliczania dodatkowych opłaty windykacyjnych obciążających dłużnika z wyjątkiem kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz ustawowych odsetek za zwłokę. Natomiast zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 14 lutego 2018 r. należność główna wynosi 1.551,35 zł, a w wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wskazano, że kapitał wynosi 461,49 zł, odsetki 89,40 zł, a koszty 1.089,86 zł.

W ocenie Sądu powyższa umowa w żadnej mierze nie może być uznana za wystarczający dowód istnienia roszczenia, a w następstwie zasadności tego powództwa, a co dalej nie wynika z tego też, by poprzędnik prawny strony powodowej miał w stosunku do pozwanego jakąkolwiek wierzitelność uzasadniającą jej dochodzenie w niniejszym procesie.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne.

Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczających prawo powoda. Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692). Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556).

W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań. Wobec powyższego w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana do wykazania dowodów dla stwierdzenia faktu zasadności obciążenia pozwanej należnościami wynikającymi z tytułu zawartej umowy bankowej i powinna liczyć się z negatywnymi konsekwencjami jego nieudowodnienia w postaci oddalenia powództwa.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa nie przedłożyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Mając powyższe rozważania na uwadze oddalono powództwo również w zakresie kosztów postępowania.

SSR Jolanta Brzęk